

Tanıyorum o yazarı

02.11.2017

Onu tanıdığım yıllarda bir dergi için küçük öyküler yazıyordu. Öfkeli kara ve ince bir yüzü vardı. İkinci sonrası biz kahvede çayımızı içerken o habire sokakta bir baştan bir başa süratli adımlarla volta atardı. Uzaktan bakılınca zor bir insandı, okuyucusu önünü kesip bir **"merhaba"** demeye çok korkardı, gerçekten önüne geleni dövecek bir hali vardı. Geçen gün genç bir okuyucusu hakkında şöyle yazdı, **'..onu Akdeniz üniversitesine konferansa çağırdım, bize yaza doğru boş olurum, dedi, canı konferans değil tatil istiyormuş, işte bu yazarın gerçek yüzü budur..'**. Hani tanımasam neyse. Bu kadar tanınan bir yazara bu denli yalan yanlış atılıp tutulması insanın ağına gidiyor. Aksine, tetikte ve gergin bir adam. Bir atın sırtında koşuyor gibi yürür. Sırtında bir **hançer** varmış gibi. Ankara'ya geldiği ilk günleri bilirim, çalıştığı yerde üç sene gardiropun üst çekmesine karton serip yattı. O günlerde hem gece hem gündüz, birkaç yıl haftanın üç günü hiç uyumadan çalışıyordu. En sevdiği roman Knut Hamsun'un **'açlık'** romanıdır, bu roman dahi hafif kalır. Bir yakın arkadaşı anlatmıştı, kış aylarında eksi otuz derece soğukta evinde yakacak odunu yoktu. Akşamları **kat kat battaniyeye sarılıp** kitabını okuyordu ancak aynı battaniye gündüzleri onu boğuyordu. Kitapçıların açılmasını bekliyor ve sıcacık kitapçı dükkanlarından birinden çıkıp diğerine **ayak üstü** kitaplar okuyordu. Her gün bir kitapçıda iki ayrı kitabı **otuzar kırkar sayfa** okuyor, çıkıp diğer kitapçıya gidip, dünden sayfalarını işaretlediği yarım kalmış kitapları **otuzar elişer sayfa** okuyup tamamıyor, oradan diğer kitapçıya geçiyor. Bir haftada böylece yarım yarım üç dört ayrı kitapçıda **altı-yedi kitabı ayaküstü okuyup** bitiriyordu. Kitapçılar hiç sevmezdi onu. Öğleden sonra da sahafçılara uğrar akşamın karanlığına o kitap benim o kitap senin çıkmazdı. Nabızı sürdüğü hayali atının burnundaydı, öyle gergindi ki sanki belinde çift tabanca taşıyordu. Hep bir dik yokuşu çıkıyor gibi bir hali vardı.

Arkadaşlığımız şöyle başladı, bir gün çay ocağında bana **'faksı olan birini tanıyor musun?'** dedi. Her hafta hikayelerini İstanbul'daki dergiye faks çekiyordu ve kitap sayfasıyla yirmi-otuz sayfa kendi bütçesine göre pek pahalıya geliyordu. Sonunda hikayelerini faksla çekecek bir yer bulduk. Sahibi **ifrit suratlı** bir adamdı, yazardır, **bir yardımcı oluver**, dedik. Ancak büro her sabah **on-on birde** açılıyordu. Kaç yıl böyle geçti, büronun önüne sabahleyin elinde yazılmış kağıtlarıyla gelir büronun açılmasını bekler, **üç dört sene** yazıları böyle gönderdi. Büronun sahibi bıkmış usanmış. Bir surat bir azar sormayın. Büronun sekreteri faksı çekmeden iş buyurmaya da başlamış. **Çayın altını yak. Şurayı topla** gibi. Önce çok bozulmuş, sonra faks çekecek başka yer bulamayınca katlanmış duruma. Bir savaşın ortasında gibi ama bu hangi savaş bilmiyorum, konuşurken başından çıkan dumanı gördüğümde, bu kendi savaşı derdim.

Aradan kaç yıl geçti, geçen günlerde meşhur bir kitapta İzmir'in kurtuluşuyla heyecanlı coşkulu bir yazısını gördüm. Arkadaşıma döndüm, **iyi de, bu yazarı tanırım ben, hayatında Ege sahillerinde toplam sekiz günü geçmiştir, ilki, ilk gençlik yıllarında arkadaşlarıyla maceralı bir çadır kurmak istemişler, kuramamışlar, pazarcıların çadırlarında beş gün yatmışlar, ikincisi sekiz on yıl önceydi üç günlüğüne tatil yapmış. Yaşı altmış toplam tatili sekiz gün.** İnsanı dehşete düşüren bir yalnızlığı vardı.

İnsanı ürküten yazılar yazardı, yazısının başına bir dolu kahve kupasıyla oturur ikindiye kadar, **ateş gibi yazılar**, evi, Kızılay Merkez'deydi, bazen onu Sakarya'da içkili mekanların önünde karanlıkta turlarken gördüm. Bir defasında yazısını

yazmış başlığını bir türlü koyamadığı için yazıyı fakslamakta gecikmiş. Doğu şiveli bir adam sarhoş yerlere sızmış bağıyor, **alayınızın .mına koyum**, diye. Adamı kaldırdı, dolmuşa kadar geçirdi ve eve dönüp, yazısının başlığı koydu: **Alayınızın .mına Koyum**. Bir defasında bir gazetede ünlü bir gazeteci iftira atmış, **bir adamı öldürdü katildir** diye. İçi içini yiyor gazeteciye ulaşamıyor, **bu iftiraya kime ulaşıp cevap versin**, bilemiyor. Yine o gün Sakarya'da yerlerde sürünen deli gibi bir adam görüyor, barcılar adamı çok sıkı dövüp sokağa fırlatmış. Adamın yüzü gözü perişan, bara doğru bağıyor: **.mına Koduğumun Ayıları**. Adamı kaldırıyor, üstünü toparlıyor, caddeye kadar çıkartıyor. Sonra eve dönüp kendisine katil diyen yazara yazdığı yazısının başlığını koyuyor: **.mına Koduğumun Ayıları**. Çok arkadaş darbesi yemişti, bu yüzden mi tanıştığı insanlara bir çalılığa bir karartıya bakar gibi arkasında bir şey mi gizleniyor diye bakardı. Bir tokalaşmayla tanırdı insanları, artık, kim adam kim değil, hiç ıskalamaz oldu.

Parası olmadığı için bir **bilgisayar** alamadı, bir **daktilosu** vardı ama arızalıydı ve bilgisayar furyası öyle hızlı gelişti ki Ankara'da **daktilo tamircisi** dahi kalmadı. Bazen kucağına daktilosunu almış Ulus'taki tamirciye götürürken gördüm. Bir gün ara sokaklarda kırtasiyeci ararken gördüm onu, daktilo şeritleri satan kırtasiyeci dahi kalmamıştı, bu yüzden şerit bulduğunda birkaç tane birden alıyordu, **madem bulamıyorsun niye on tane birden almıyorsun**, dedim. Hepsisi **'kırmızı'** dedi, siyah hiç kalmamış. Bozuk daktiloyla nasıl çalıştığını bir gün bir hikayesinden öğrendim. Yazıyor ama şerit dönmüyormuş. Akşama kadar notlarını alıyormuş, akşamleyin eşi yorgun argın işten dönüyor ve henüz yemeğe oturmadan, **eşi eliyle hafifçe daktilonun şeridini döndürüyor**, o da yazıyormuş. Bazen yazdığı şeylere kaptırıyor kendini daktilonun başında ağlıyor, eşi yorgun, şeridi döndürürken bazen uyuya kalıyor. Eşini **döndür şu şeridi** diye uyarırken yazmak için aklına koyduğu cümleler kayboluyormuş, aklındakiler kaçarken hırsından köpürür bu sefer başka türlü ağlarmış. Her yazısı sanki bir çarpışmaya girmiş ya da bir çarpışmadan yaralı ucuz kurtulmuş bir hali vardı.

Hayatında kazandığı **ilk telifi** de hatırlıyorum, ilk romanı çıktı, eline o güne göre büyükçe bir para **beş bin lira** geçti, para cebinde, yanına çok eski bir arkadaşı geldi, o zamanlar furyaydı kollu makinede kumar oynamak, arkadaşı bütün parasını kaybetmiş, senetle televizyon alıp karaborsada ucuza satıyormuş, gün gelmiş televizyon borçları ödenmez olmuş ve evine haciz gelmiş. Çocuklarım karım şu anda sokakta diye yalvardı yakardı, o beş bin lirayı aldı, bir daha da ödemedi. **Boş kovanlar gibi kelimeleri hiç sevmezdi. Kan izi taşıyan yaralı can çekişen kelimeler bulmakta çok mahirdi.**

Bir gün bir internet sitesinden isim benzerliği yüzünden bu adam katil diye okuyucular yüz sayfa yazı döşenmiş, o gün yanımdaydı, bir telefon geldi, ağbi, yüzlerce sayfa seni linç ediyorlar, bir cevap ver diye. İnternet sitesine güç bela telefonla ulaşıldı, sitenin yöneticisi, bir yazıyla email gönderip **cevap verin yayınlarız** dedi. **İyi de bilgisayarım yok**, dedi. Sen, dedi, şu meşhur yazar, bilgisayarın mı yok, diyorsun. Site yöneticisi işletildiğini düşünüp telefonu kapattı. O gün bugün o **iftiralara** cevap da veremedi. Yazarlık da uzun süre direnebileceğini kimse tahmin edememişti. Suratı acı bir kış soğuğu yaşıyordu, sokaklarda kurt gibi dolaşıyordu.

İlk bilgisayarı aldığı günü de hatırlıyorum, tüplü bir bilgisayar, nasıl sevinçli, kendisi daktilo şampiyonuydu, şimdi bilgisayarla daha da hızlanacaktı, yanıma yine bir **genç yazar** arkadaşı geldi, bedelli askerlik için para arıyormuş parayı denk etmiş ama günü de gelmiş biraz eksikmiş, aldığı bilgisayarı satıp bedelliği tamamladı, yine **daktiloya** kaldı. Sonra çocuğa yayılım ateşi gibi konuştu, **elmalarını yer bitirirsin, elmalarını değil, ağacını sevmelisin, acı çığıklı trenler gelir geçer, treni değil çelik raylarına aşık olmalısın**, dedi, için yandığında suya değil daktilonun başına koş, dedi, ve sonra çocuk gitti, oturduğu kahve kapanana dek hayata karşı öfkesinden hırsını yiye yiye gözleri karanlığa dalıp gitti.

O günlerde çok ünlü bir internet sitesinden yazması için teklif aldı, hatırlıyorum, **'kabul et'** dedim, kaç defa geldiler her defasında reddetti. Niçin kabul etmiyorsun, dediğimde, **bilgisayarım yok**, dedi. Ee, dedim, bilgisayarın olmadığını söyleseydin, belki sana bilgisayar alırlardı. **Söyledim, güldüler, bilgisayarım olmadığına inanmadılar, benim reddetmek için bahane uydurduğumu sandılar**, dedi. Sanırım, dedi, modern dünya tarihine daktilo sorununu çözememiş son yazar olarak gireceğim...

Sonra onu TV'lerde gördüm, bayağı meşhur olmuştu, evde annem ve babam dahi onu çok seviyordu, arkadaşım olduğunu söyleyince inanamadılar, çok sevindim, nihayet eli para tutmuştur, diye, '**ee iyisin**' dedim, '**gölgeler gelir geçer ışıklar yanar söner**' dedi, çok geçmedi, dediği oldu, Fetö'nün operasyonları başladı, öyle bir dibe vurdu ki, bir hikayesinde okudum, **dolmuş parası yok**, beş kuruş elinden düşüyor dolmuşta, şoförden azar yiyor, ayak altında o beş kuruşun kayboluşunu sonra o beş kuruşun ayak altlarından parlayıp dirilip mezarından çıkışını anlatıyor. Operasyonlar büyüdükçe büyüdü herkes sıra ona geldi diye konuşmaya başladı. On yıllarca müdavimi olduğu kahvedeki arkadaşları dahi **Ergenekoncu** diye laf atmaya kavga etmeye başladılar, kahveyi terketti, bir daha dönmedi. Yüzüne bakan telefonunu çalan kalmadı, işin doğrusu ben dahi korktum yanına gitmeye, bu sefer dedim, bitti, **on yıl savaştı**, dur, dedim, bırak, dedim, bu iş bitti, dedim, tınmadı, tam aksine, **nalları parlayan atlar gibi sanki ülkesini yeni keşfeden bir atlı gibi yazılar yazıyordu**, medya internet siteleri öyle işgal günleri yaşadı ki bayrağına topuk selamı veren, bir tek kendisinin kaldığını korka korka söylemeye başladık, gürleyip bağırıp **bardaktan boşanırcasına** yazılar yazdı. Bir yayıncı geldi.

Hiç sevmediği bir şey istedi ondan, TV konuşmalarını çözüp yayınlayalım, itiraz etti, **konuşmadan kitap olmaz** dedi, yayıncı bir daha geldi, **bak çok parasızsın elini birkaç lira geçer**, diye. Su parası elektrik parası ve nihayet elindeki cep telefonunun borcunu da ödeyemeyince, teklifi kabul etti. Kitap yirmi otuz baskı yaptı. Ancak yayıncı beş kuruş vermedi. Yayınevine gitti geldi parayı alamadı. Yayıncı bir daha söz verdi yine parayı vermedi. **Parasızlık paraşütünü sert kayalara baş aşağı çarpa çarpa indirmişti**. Bir piyasa kitapçısı buldu eski çok değerli kitaplarını karaborsaya en ucuzundan keleprikabilinden sattı. Birkaç aya yine parası bitti. Bir ara yayıncı birkaç ay sonra öderim diye ümitlendirdi. Yine vermedi, üstelik, üstüne yayıncı bir de kitabın korsanını yayınladı. **Korsan kitabı** buldu, bu ne biçim soygun, **hem telifim ödenmiyor hem kitabın korsanını dahi yapıyorlar**, tam anlamıyla delirdi. O gün yanımdaydı, ağlıyordu, ağzından dişleri çürümüş dökülüyordu, dişçi dişlerinin tümünü yapmak için tam **yirmi dört milyar** istiyordu. Eski dergi günlerinden ünlü bir avukatı tanıyordu, yanımda aradı, **ağbi, korsan kitabım çıktı, bir dava aç**, diye. Avukat, bana bir vekaletname gönder, dedi. Tam o sırada telefonu yine ücretini ödeyemediği için kapandı. Sinirden eli ayağına dolaştı, avukatın telefonunu kaybetti. Yayınevinden yirmi otuz baskının paralarını alamadı korsanlarının hesabını hiç soramadı. O yayıncı kadını, dedi, bir gün Türkiye'ye rezil edeceğim, yıllar geçti, ne oldu o yayıncı kadının o korsan yayın davası telifler dedim, '**Fetö metö kavga, vaktimiz olmadı, öyle bir yere düştüm ki bu vahşiyi artık hiç kimse yumuşatamaz, hayatta elime çıkan her parayı her altını her insanı bozdum, ama inadımı asla bozmadım.**' Konuşurken ağzından kan fışkırıyordu, bu kanlı tükürüğün ne kadarı çürümüş damak ne kadarı ruhundan ciğerinden bilemiyorum.

Hakkında çok şey biliyorum, gözle görülmez bir savaşı vardı kendiyile. İnatçılığı çok derindeydi. **Hayat planı eğilmemektir**. Gözlerinin oyuklaştığını avurtlarının çöktüğünü yüzünün inceli kemiklerinin sivrildiğini üflesen düşecek halini günbegün izledim ama korkaklık ve zayıflık, asla, önüne çıkkanı dur diyeni paramparça edecek sıkılarak parçalanmış dişleri vardı. Ama elleri başkaydı, parmakları **bir çocuk gibi** şendi. Kendini neye adadığını bilmiyorum, **galiba savaşı kaderine karşıydı**. İletişim fakültesinde konferansında dinledim, şöyle dedi, **bir insan ekranda Temel fıkrası anlatırken niye ağlar, üst üste iki kardeşini kaybetmiş bir insan ekranda Temel fıkrası anlatırken bile sebepsiz ağlar**, deyip söze girdi. Bir hikayesinde anlatmıştı, babası ölmüş, aylarca **otobüs parası** bulup mezarına gidemiyor, bulvarda **kaçak sigara** satıp parayı denkleme istemiş, polisler yakalamış, bir sıkı dayak ve cebinde kazandığı bütün parayı rüşvet verip kurtulmuş. Kimsenin yanına gitmez kimseyle konuşmaz, çorbasını yalnız içerdi ama çok şiddetli içerdi çorbasını, bir başkaldırı, **bir isyan filmi çeker gibi** içerdi. Hala bir yazısına denk gelsem şaşırı kalırım yüzünü vicdanları yıkayacak bu kadar gür suları nereden buluyor, diye. Her türlü minnetten ağırlıktan çok korkardı, **canı yandıkça adımlarından kan izleri bırakıp** şehrin tepelerine parklarına yürürdü. Yazıları dalgasız dümensiz küreksiz bir denizde kafası kayalardan kayalara çarpar gibi. Kanının elektriğini kelimelerine geçiren çok kızgın bir beyni vardı, burası çok ürkütücüydü, çok kızgın, hangi arkadaşşıma sorsam, **yahu bu adam Ergenekoncu faşist ırkçı bitmiş bir adam, ama yırtıcı kuş gibi, her insan yapımı travmayı iyileştirecek o duygularının gücü...**

Geçen gün, yine parkta, küçücük taşlar ve kuru yapraklar üstünde otururken gördüm onu, akşam alacasına kadar oradaydı, her bir kuru yaprağı alıp koynuna atıyordu bir madalyon gibi.

Ne zaman ufkun karardığını ne zaman bir fırtına ne zaman uçtan uca karanlık ormanlar görsem hep o yazarı hatırlarım.

İçtiğimizi içmeyen gördüğümüzü görmeyen ne bilsin halimizi?

Ünlü ressam Duchamp'ın '**Büyük Cam**' adlı o çok ünlü eseri, taşınırken yolda kırılmış, en büyük eseri kırılınca Duchamp, şöyle der: '**İşte şimdi sanat oldu!**'. Yolda kırıla kırıla sanat olduk. Her sonbahar bu parkta kaç kez ölümden döndük. Satırlarla kalbimiz arasını yine sis mi bastı kablolar niye böyle birdenbire koptu! Mutluluk mu ağu mu esin perisi mi satırlar yapraklar arasında yine bir gidiyor bir geliyor, sevgilinin yüzü yine yapraklar arasında bir görünüyor bir kayboluyor. **Kaşlarım çatık değil gözlerim siyah. Hala aynı tepedeyim sevgilim uzaktan koyun sürüleri geçiyor...** Sakın üzülme bir gün üstesinden geleceğiz sakinleştireceğiz bu kızıl yaprakları! Ateş donar gül olur.

Elma elma yanak yanak dişlenir, yaprak dalından kopar, Eylül Ekim ağzında sirke olur. Almancasını Çincesini de becerip yazdım, ararsanız ben yine buradayım, ey kızıl yapraklar.

Ey kurumuş yaprak, her yere günahlarını yine tek başına mı taşıyorsun. Söyle, şehirde veda etmeye değer kim kaldı! İçine sineceğimiz başka bir köşe mi kaldı! Sadece minik nemli taşları mı, **düşerken öpülmek en güzelidir**, beni de öpün ey kızıl yapraklar!

Ah bu mevsim yine ne uzun bir mektup. Yine küflenmiş daha önce hiç açılmamış hangi demir gibi sağlam dolapları kırdınız? Çatlağı deliği menteşesi olmayan bu kapıdan yine nasıl sızdınız? **Sessizce ağrıyan kalbini çok kırılmış o memleketin yolunu yine nerden buldunuz. Yutulamayacak kadar ağır bu kederi hangi eski türkülerde buldunuz.**

Kuruyup çatırtıyan çınarların koynunda oynayan bu incecik yel, yine hangi ayrılıktan dönüyor! Bir uçuyor bir düşüyor bir sürünüyor, ürküyor kızıl yaprak!

Kemiklerime işleyen incecik yel, dünden ne kalmışsa, bir kısmını zibilliğine gömüyor bir kısmı elmas gibi parlıyor! Park değil demirci örsü, yaprak değil kor ateş.

Tanıyorum o yazarı, saf halini bulabilmek için hep bu parkta geliyor. Uçuyor kıvılcım kıvılcım, sürünüyor cız cız, kızıl yaprak kor maden ocağında, çekiç çekiç kafasına kafasına, döve döve... Yapraklar içinde boğuluyor. Yapraklar yapraklar yapraklar arasında sahici dünyayla kendini barıştıracak uygarlığın düzemeyeceği kelimeler arıyor!

Nihat Genç

Odatv.com

Nihat Genç

Diğer Yazıları

Ergenekon operasyonu sahiden başarısız mı oldu

02.07.2019

"Mustafa Kemal'in askerleriyiz" demeye devam edecek misiniz

28.06.2019

Badeci şeyhin siyasetteki adamları

15.06.2019

Nihayet bir takım kurduk

09.06.2019

Cellatsız saray çok yaşamaz

08.06.2019

Yarattıkları canavarlarla artık baş edemiyorlar

07.06.2019

[Tüm Yazıları](#)

Popüler Yazılar

Müyesser Yıldız

TESUD Başkanına neler soruldu?

30.06.2021

Dr. Hüseyin Nazlıkul, M.D. PhD.

Hastalıklara karşı direnç nasıl artırılır

03.10.2021

Salih Seçkin Sevinç

Pandemi bahaneleri oldu... Restoranlar bizi ya...

03.10.2021

Rafael Sadi

O kritik ziyaretin arka planı

03.10.2021

Yusuf Yavuz

Yeni plan devrede

17.06.2021

Soner Yalçın

Tehdit etmeyin

18.06.2021

Soner Yalçın

Tunus'un foncuları

28.07.2021

Soner Yalçın

Erdoğan'ın öfkesinin sebebi

26.10.2021

Sami Mentş

Milli Eğitim Bakanı yalan söylüyor

25.06.2021

Soner Yalçın

Ata'nın çocukları: 68 Kuşağı

30.06.2021

İletişim

Haber Merkezi: 0 216 449 32 00

Faks: 0 216 449 32 00

Mail: info@odatv.com

İletişim

Künye

Gizlilik Sözleşmesi ve Koşullar

Mobil Uygulamalar

Reklam

Reklam: 0 216 449 32 00

reklam@odatv.com

© 2021, Oda TV. Tüm haklar saklıdır.

ANA SAYFA

YAZARLAR

VIDEO

FOTO GALERİ

ARŞİV

KATEGORİLER

